

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 596

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 8 Δεκεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις. 8.50
Έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Έν Ρωσίᾳ. ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μιλλανβοᾶ καὶ Ἐτιεβάν : Αἱ ἀστωργοὶ μητέρες.
— Ἀλεξάνδρου Δονμᾶ : Ὁ ΛΗΣΤΗΣ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμίσις : ἸΣΠΑΝΙΑ. — Ἀλφόνσου Κάρρ : Ἡ ΧΕΙΡ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ, διήγημα.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΛΑΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἐλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΜΙΛΛΑΝΒΟΑ ΚΑΙ ΕΤΙΕΒΑΝ

ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των ἡ κόμησσα δὲ Σουλὸρ ἠτένισε τὸν σύζυγόν της ζητοῦσα νὰ ἐννοήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου ὑποδοχῆς, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν οὗτος εἰς τὸν Γάστωνα Δερός.

— Φαίνεται ὅτι σήμερον ἔχω τὸ προτέρημα νὰ ἀποδώσω τοὺς φίλους σας, εἶπεν ὁ κόμης ἡμικλείων πονήρως τοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί σὰς ἔκαμεν ὁ νέος αὐτὸς διὰ νὰ τὸν μεταχειρίζεσθε τοιουτοτρόπως ; ἠρώτησεν ἡ Βαλερία.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ὁ κόμης, ὅστις ἐφαίνετο ἤδη πρᾶν-θεις, ἀλλὰ μοὶ ἀπαρέσκει.

— Καὶ εἰ αὐτὸ ἐρέθητε τόσο ἀπρεπῶς, ἵνα μὴ εἶπω βαναύσως ;

— Καλὰ, καλὰ... ἐπιθύρουν ὁ γέρον, θὰ ὁμιλήσωμεν πάλιν περὶ τούτου βραδυτέρων. Πρὸς στιγμὴν ἀρκεσθῆτε νὰ μάθετε ὅτι ἡ παρουσία τοῦ νεανίου αὐτοῦ μοὶ εἶνε δυσάρεστος καὶ θὰ μ' εὐχαριστήσετε, ἐὰν εἰς τὸ ἐξῆς οὐδέποτε τὸν δεχθῆτε.

— Εἴσθε παράφρων ! ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία.

Ὁ κόμης δὲν ἤκουσε τὴν ἐπιφώνησιν ταύτην ἢ ἀπηξίωσε ν' ἀπαντήσῃ καὶ ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ Γάστων συνώδευε τὴν Ἑσθὴρ Φλωρθὰλ μέχρι τοῦ ξενοδοχείου, ἔνθα εἶχεν αὕτη καταλύσει. Καθ' ὁδὸν προσεπάθησεν ἡ ἡθοποιὸς νὰ φέρῃ τὴν συνομιλίαν ἐπὶ τοῦ μέλλοντος γάμου τοῦ Γάστωνος.

— Ἰσως, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ὁ γάμος οὗτος δὲν εἶνε ἡ ἐπιπόνησις γενομένη ὑπὸ τῆς Βαλερίας ὅπως ἀποκοιμίσῃ τὰς δυσπιστίας τοῦ κόμητος.

Ὁ Γάστων εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τῆς Ἑσθὴρ ἀπήντησε μεθ' ὑπεκφυγῶν, καὶ τὴν ἐγκατέλειψε, χωρὶς νὰ τῇ εἶπῃ τὸ ὄνομα τῆς μνηστῆς του.

KB'

Ἡ παρουσία τῆς κυρίας Φλωρθὰλ εἰς Νίκαιαν ἀπεδείκνυε προδήλως ὅτι ἡ ἀπόπειρα τῆς αὐτοκτονίας της δὲν ἐπέτυχεν. Οὕτω ἦτο εὐκόλουν νὰ τὸ προῖδῃ τις ἡ δόσις τοῦ ὑπὸ τῆς ἡθοποιῆς ληφθέντος λαουδανίου ἦτο ἰσχυροτάτη ὅπως ἐπέφερῃ τὴν δηλητηρίασιν, καὶ μετὰ τινῶν ἡμερῶν ἀνάπαυσιν ἀνέλαβεν ὀλίγον, μετὰ μίαν δ' ἑβδομάδα ἀπὸ τῆς ματαιωθείσης αὐτοκτονίας ἐθεραπεύθη ἐντελῶς.

Ἡ ἀπότομος αὕτη πρὸς τὴν ζωὴν ἐπάνοδος τῆς ἐρωμένης του ἦνοιγεν ὀριστικῶς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κόμητος δὲ Βανδᾶμ.

Τὴν φορὰν αὐτὴν δὲν ἠπατήθη ὑπὸ τῆς ἡθοποιῆς καὶ ἠνύθη ἀπολύτως νὰ τὴν ἐπανίδῃ τότε δὲ αὕτη ἐννόησε τὴν κατάστασιν της καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς Ἰταλίαν ὅπως προσληφθῇ εἰς δραματικὸν τινὰ αὐτόθι θίασον.

Ἐξ ἐτέρου ὁ κύριος δὲ Βανδᾶμ μετὰ τὴν ἀθώωσίν του ἀνεχώρησεν εἰς Κλερμόν-Φερράν.

Ἐν ὅσῳ εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος πιθανῆς καταδίκης ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τοὺς Παρισίους. Ἀλλ' ἀπαξ ἀθωωθείς, ἠθέλησε νὰ ἔχῃ τὴν καρδίαν καθαρὰν ἀπὸ τὰς ὑπονοίας τὰς ὁποίας ἐξήγειρεν αὐτῷ ἡ κυρία Ὁρτενσία Ἐρβελῶ ἐν σχέσει πρὸς τὰς μετὰ τοῦ ἱατροῦ κυρίου Ἀνσελέν σχεσεις τῆς συζύγου του κομῆσσης δὲ Βανδᾶμ.

Εἰς Κλερμόν-Φερράν ἔμαθε τὸ πρῶτον τὸν θάνατον τοῦ πενθεροῦ του Πασδιέ ἀκολούθως ἐπληροφορήθη ὅτι ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της ἡ κόμησσα δὲ Βανδᾶμ, ἥς ἡ ὑγεία ἐκ νέου ἐκλονίσθη ἕνεκεν τοῦ τελευταίου τούτου δυστυχήματος, ἀνεχώρησεν εἰς Νίκαιαν συνοδευομένη παρὰ τοῦ ἱατροῦ κυρίου Ἀνσελέν.

Ὁ δὲ Βανδᾶμ κατελήφθη ὑπὸ εἶδους μανίας, καὶ πεπεισμένος περὶ τῆς προδοσίας τοῦ φίλου του, ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῇ καὶ ἀπῆλθεν ἀμέσως ὅπως τὸν συναντήσῃ.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν μάλιστα τῆς εἰς Νίκαιαν ἀφίξέως του, ὁ κόμης ἐπορεύθη εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Ἀνσελέν.

— Σεῖς ! εἶπεν ὁ ἱατρὸς ἀναγνωρίσας τὸν κόμητα.

— Ναί, ἐγώ ! ἀπήντησεν οὗτος. Δὲν ἐπερίμενες τὴν ἐπίσκεψίν μου !

— Ὅχι, τὸ ὁμολογῶ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον δὲν εἶδες σημεῖα ὑπάρξεως...

— Καὶ θὰ μ' ἐνόμιζες νεκρόν, ἴσως.

— Ὅχι, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἐνταφιάζουσι τοὺς φίλους των, καὶ τοι ἱατρὸς, προσέθηκε μειδιῶν. Δυστυχῶς δὲν τὸ ἐκρίνες ποτὲ κατάλληλον νὰ μοῦ δώσης εἰδήσεις σου. Ἐγὼ ἠγνόνουν τὴν εἰς Παρισίους διεύθυνσίν σου καὶ παρὰ τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ σὰς γράψω...

— Μένωμαι τὸν ἑαυτόν μου, διότι ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον παρεγνώρισα τὴν καλὴν σου καρδίαν, ἀπήντησεν ὁ δὲ Βανδᾶμ διὰ στωπικοῦ ὕφους.

— Πιστεύσόν με, φίλε μου, μὴ γελάς διόλου, οἱ εἰλικρινεῖς καὶ ἀφωσιωμένοι φίλοι εἶνε σπάνιοι καὶ ἂν μοὶ ἀπέδιδες δικαιοσύνην, θὰ ὑπελόγιζες...

— Τοῦλάχιστον δύο, δὲν ἔχει οὕτω ; τὴν γυναῖκά μου καὶ σέ ! Αὐτὸ εἶπον καὶ ἐγώ, ὅτι συνεταίρισθητε διὰ νὰ μὲ ἀγαπᾶτε !

— Δὲν γνωρίζω τί θέλεις νὰ εἶπης. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐπιτρέψόν μοι νὰ σοὶ παρατηρήσω, ὅτι δὲν σοὶ ἀρμόζει, εἰς ἣν θέσιν ἐκουσίως ἐτέθης ἀπέναντι τῆς συζύγου σου καὶ ἐμοῦ, νὰ ὁμιλεῖς τοιοῦτοτρόπως καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— "Α ! ἀληθῶς ! μοῦ ἀρνείσαι τὸ δικαίωμα νὰ σκώπτω θὰ μοὶ ἀναγνωρίσης τοῦλάχιστον τὸ δικαίωμα νὰ θυμώσω ;

— Σκώπτε ἢ θυμώσε, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει ! Ἐν τούτοις, ὑπάρχει ἄλλη τις στάσις, ἥτις θὰ σοὶ ἤρμοζε κάλλιον.

— Ποία εἶνε αὕτη ;

— Εὐρίσκουμαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ὑπενηθυμῶ γεγονότα τινά, τὰ ὅποια φαίνεται ὅτι ἐντελῶς ἐλησμονήσας. Μήπως ἡ γυνή σου σ' ἐγκατέλειπεν ἢ σὺ τὴν παρήτησας ; Ἡ γυνή σου ἐπρόδωκε τὰ καθήκοντά της ἢ σὺ ἐνέπαιζες τὰ ἰδικά σου ; Σὲ ἤτίμασεν αὐτή, σοῦ ἔκαμε τὴν ἐλαχίστην προσβολήν ; Οὐχί, σὲ ἠγάπα καὶ δὲν ἔπαυεν ἀγαπᾶσά σε, διότι εἶχεν ἀρκετὴν ψυχικὴν εὐστάθειαν καὶ χρηστότητα διὰ νὰ μὴ παρὰ τὴν ὁρμισθεῖσαν πίστιν. Θὰ ἐτόλμας νὰ ὑποστηρίξης ὅτι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐνήργησας καὶ σὺ ἀπέναντί της ;

— Ἀξιοθαύμαστε φίλε ! Ἡ γυνή μου εἶνε ἀπαρηγόρητος χήρα, δὲν ἔχει οὕτω ; Καὶ σὺ ἐπίσης ἐλυπείσο διὰ τὴν ἀπουσίαν μου ; Ἀμρότεροι δὲ συνεσιπύσθητε διὰ νὰ παρηγορηθεῖτε ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

— Ἐννοῶ τί θέλεις νὰ εἶπης. Ἐχεις τὴν ἰδέαν ὅτι εἶμαι ὁ ἐραστής τῆς συζύγου σου ; Ἐὰν τοῦτο ἦτο ἀληθές, ἤξεύρεις τί θὰ σοὶ ἀπῆντων ;

— Ἀς ἀκούσωμεν !

— Λοιπόν, θὰ σοῦ ἀπῆντων ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇς λόγον τῶν πράξεων γυναικός, τὴν ὅποιαν τόσω ἀυστολῶς ἐγκατέλειψας καὶ τῆς ὁποίας οὐδεμιᾶς ἐφεύρης ὕβρεως. Ἡ διαγωγή σου τῆς εἶδε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὴν καρδίαν της κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, ὕπερ ὅμως αὐτὴ δὲν ἐπραξεν. Αὐτὸ δὲ τὸ ὅποιον κάμνεις σήμερον, ἐρχόμενος ἐδῶ προκατελημμένος ἐναντίον τῆς γυναικός σου, καλεῖται ἀνανδρία.

— Κύριε !... ἔκαμεν ὁ δὲ Βανδᾶμ.

— "Ω ! θὰ μὲ ἀκούσης μέχρι τέλους, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Ἀνσελίν. Ἡ κυρία δὲ Βανδᾶμ δὲν σοὶ ἀνῆκει πλέον· ἐὰν διατηρῇ τὸ ὄνομά σου, τὸ κάμνει διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ ἐτίμησε πλειότερον σοῦ, ὅστις ὀλίγον ἔλειψες νὰ τὸ στιγματίσης εἰς τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν ἥτις σ' ἔφερεν εἰς τὸ ἐδῶλιον τοῦ κατηγορουμένου. Κατηγορεῖς, δυστυχῇ, γυναῖκα ἀγίαν πρὸ παντός, ἥτις ὑπέφερε μυρίας θλίψεις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς σου, γυναῖκα ἥτις σ' ἐλυπήθη εἰλικρινῶς καὶ ἡ ὅποια οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἐνοχὴν σου εὐχομένη πάντοτε ὑπὲρ τῆς ἀθώωσώς σου. Ἀλλὰ μὴ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου. Ἀπαξ ἔτι πιστεύεις ὅτι εἶμαι ἐραστής τῆς συζύγου σου ; Ἀπατάσαι. Εἶνε ἀληθές ὅτι ἔμεινα παρ' αὐτῇ καὶ ἐζήτησα διὰ παντός μέσου νὰ τὴν κάμω νὰ λησμονήσῃ τὴν ἀπουσίαν σου. Ὁ φίλος διεδέχθη τὸν σύζυγον, ἀλλὰ δὲν τὸν ἀντεκατέστησεν. Ὡς ἱατρός εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ παλαίσω κατὰ τῆς νόσου τὰς προσβολὰς τῆς ὁποίας ἡσθάνθη ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου της καὶ ἥτις ἐδεινώθη ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ σας. Τῇ συμβουλῇ μου ἦλθεν εἰς Νίκαιαν τὴν συνώδυσσας. Ἦτο, ἐπαναλαμβάνω, καθήκον μου ὡς ἱατροῦ καὶ φίλου. Τολμᾷς νὰ μοὶ τὸ κατηγορήσης ;

— Δὲν ἔχω διόλου νὰ μεμψῶ τὴν γυναῖκά μου, ἔστω· ἀλλὰ σέ, διαφέρει. Ἦσο φίλος μου καὶ ὡς τοιοῦτον ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοὶ ζητήσω λόγον τῆς προδοσίας, δι' ἣν πάντες μὲ κατηγοροῦσιν.

— Ἀκόμη ! εἶπεν ὁ Ἀνσελίν, θὰ σοῦ ἀπαντήσω εἰλικρι-

νῶς, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμεῖς. Εἶμαι φίλος σου, λέγεις, ἐδείχθης σὺ ἰδικός μου ; Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ δύναμαι νὰ συζητήσω, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ τὸ ἀφήσω κατὰ μέρος. Πρὸ ὀλίγου σ' ἐβεβαίωσα ὅτι ἡ γυνή σου σοὶ ἔμεινε πιστή, ἡλπίζον ὅτι ἡ βεβαίωσις αὕτη ἤθελεν ἀρκέσει ὅπως ἀποδείξω ὅτι ἀνεμνήσθην τῆς παλαιᾶς μας φιλίας. Αἰσθάνομαι διὰ τὴν κυρίαν δὲ Βανδᾶμ, τὸ βαθύτερον σέβας καὶ, ἄκουσον καλῶς, ποτὲ ἐνώπιον αὐτῆς δὲν μοὶ ἐξέφυγεν ἐρωτικὴ λέξις. Θέλω νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν ἀμφιβάλλης περὶ τοῦ λόγου μου. Γινώσκω καλῶς ὅτι ἐξήσας ἐν μέσῳ φάυλων καὶ πανούργων ὑποκειμένων ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἐνθα τὸ ψεῦδος διὰ τῆς θρασυτήτος εὐκόλως μεταβάλλεται εἰς ἀλήθειαν. Ἐσχετίσθης μὲ τόσους ἀχρεῖους καὶ μὲ τοιοῦτους ὑποκριτάς, ὥστε νομίζεις ὅτι βλέπεις προσωπεῖον ἐφ' ὅλων τῶν προσώπων. Ἐσπούδασες εἰς ἀπότομον σχολήν, ἥτις σοῦ ἐτράχυνε τὴν καρδίαν· ἐνεκα τούτου σὲ συγχωρῶ ὅτι ἐπὶ στιγμήν ὑποπετεύθης τὴν τιμιότητά μου. Ὡφείλεις ἐν τούτοις νὰ ἐνθυμηθῇς ὅτι ὁ ἱατρός Ἀνσελίν εἶνε ἐντίμος ἄνθρωπος, πρὶν δώσης πίστιν εἰς τὰς μωρολογίας τοῦ πνεύματός σου.

Ὁ δὲ Βανδᾶμ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμήν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, εἶτα, παρατηρήσας τὸν κ. Ἀνσελίν μετ' εἵδους βαρυθυμίας :

— Συγχώρησέ με, εἶπε δι' ὑποκόφου φωνῆς τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα, συγχώρησέ με, λέγεις τὴν ἀλήθειαν, τὸ αἰσθάνομαι· ἡπατήθην ὑπὸ ἐλπεινῶν φαινομένων. Πιστεύω εἰς τὸν λόγον σου, διότι εἶνε λόγος ἐντίμου ἀνθρώπου... "Α ! εἴθετε καλλίτεροι ἐμοῦ καὶ οἱ δύο καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ παραπονεθῶ. Μὴ τῆς εἶπης ὅτι ἦλθον, αὐτὸ πρὸ πάντων σοῦ ζητῶ. Χαῖρε, Ἀνσελίν.

— Δὲν θὰ σὲ ἐπκνίδω ;

— "Οχι.

— Τί σκέπτεσαι νὰ κάμης ;

— Θ' ἀναχωρήσω.

— Διὰ ποῦ ;

— Τὸ ἀγνώω, ἀλλ' ὅσον ἐννηθῶ μακράν. Θὰ θέσω ὠκεανόν, μεταξὺ τῆς παρελθούσης μου ζωῆς καὶ ἐκείνης, ἥτις μὲ ἀναμένει. Θὰ ὑπάγω νὰ ζήσω ἐπὶ ἄλλης ἡπείρου, ἐὰν δὲν ἀποθάνω ἀμέσως ἐπὶ ταύτης.

— Ἀστείζεσαι ! δύνασαι νὰ πράξης καλλίτερον παρὰ νὰ ἀποθάνης. Ἀφῆσε τὴν αὐτοκτονίαν εἰς τοὺς παράφρονας καὶ τοὺς ἐγκληματίας. Χάριτι Θεῷ ! ἡ τιμὴ σου εἶνε ἀκεραία· κατεστράφη, τί πειράζει ; εἰς τὴν ἡλικίαν σου, μὲ ὀλίγον θάρρος, δύνασαι ν' ἀποκατασταθῇς πάντοτε. Εἶχες περισυρίαν, τὴν ἀπώλεσας. Λοιπόν ! Προσπάθησεν νὰ τὴν ἐπανακτήσῃς. Ἐὰν τὸ κατορθώσῃς, σοὶ ὑπόσχομαι ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συμφιλιωθῇς πάλιν μετὰ τῆς γυναικός σου.

— Φεῦ ! παροτρύνεις θάρρος εἰς ἐξητλημένην καρδίαν. Πρὸ πολλοῦ χρόνου ἀπώλεσα πᾶσαν ἐλπίδα, πῶς θὰ ἐννηθῶ νὰ λάβω δύναμιν ν' ἀγωνισθῶ ἀκόμη ;

— Ἐργάζου.... ἐκεῖ εἶνε ἡ σωτηρία.

— Πρὸς τί ; Ἐνικήθην προκαταβολικῶς.

Ὁ κόμης ἔθλιψεν ἰσχυρῶς διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Ἀνσελίν.

— Καλὴν ἐντάμωσιν ! εἶπεν οὗτος.

— "Οχι, χαῖρε διὰ παντός, ἀπῆντησεν ὁ κ. δὲ Βανδᾶμ.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κόμητος, ὁ ἱατρός μετέβη εἰς τὸ οἶκμα τῆς κομῆσσης, ἥτις κατόκει πλησίον τῆς οἰκίας τοῦ κ. Ἀνσελίν.

Εὗρεν αὐτὴν εἰς τὸν κηπὸν της, ἐνησχολημένην ν' ἀναγινώσκῃ ἐφημερίδας.

Ἡ κόμηςσα εἰς Βανδᾶμ, χάρις εἰς τὰς ἀκαταπονήτους φροντίδας τοῦ ἱατροῦ κ. Ἀνσελίν, ἦτο ἤδη ἐν πλήρει ἀναρρώσει. Ἀπὸ ἐνὸς μηνός, ἀφ' οὗτο διέτριβεν ἐν Νίκαια, ἐβάδιζε ταχέως εἰς τὴν θεραπείαν.

— Πῶς ἔχετε σήμερον ; ἠρώτησεν ὁ Ἀνσελίν τὴν κόμηςσαν.

— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ. Ἀναγνώσατε αὐτὸ τὸ διάφορον.

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ἐφημερίδα, ἐν ᾗ ὁ ἰατρός ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς :

« Ἡ κυρία Ἑσθήρ Φλορβέλ, ἡ δραματικὴ ἡθοποιός, τῆς ὁποίας πρό τινα ἐδοξάμην ἀνηγγεῖλκεν τὴν περὶ αὐτοκτονίας ἀπόπειράν της, ἐθεραπεύθη νῦν καὶ ὁλοκληρίαν. Περίπτωσις καὶ ἦν δύναται τις νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἔργον : Δὲν ἀπονήσκουσιν ἐξ ἔρωτος κ.τ.λ. Ἀνεχώρησεν ὡς ἐμάθεμεν εἰς Ἰταλίαν ὅπου προσελήφθη εἰς δραματικὸν τινα αὐτόθι θέασον ».

— Αὐτὸ εἶνε λαμπρόν, ἀνέκραξεν ὁ κ. Ἀνσελὲν ῥίπτων τὴν ἐφημερίδα. Ὅταν ἔμαθον ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐδηλητηρήσθη, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασα περὶ τῆς ταχείας της θεραπείας. Καίτοι μόνον δύο ἢ τρεῖς φορὰς τὴν εἶδον εἰς Κλερμόν, τὴν ἐγνώρισα ὅμως καλῶς.

— Ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ, νομίζω, τὴν συνοδεύει.

— Ἀπατάσθε, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ὁ σύζυγός σας ἦλθεν εἰς ὀριστικὴν διάρρηξιν μετ' αὐτῆς.

— Πῶς τὸ γνωρίζετε ;

— Τὸν ἐπαναίδον.

— Τὸν ἐπαναίδετε ;

— Πρὸ ὀλίγου εἰς τὴν οἰκίαν μου. Τοῦ ὑπεσχέθην νὰ μὴ σὰς ἀνακοινώσω τὴν ἐπίσκεψίν του, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν κατηγορῇτε ἀδίκως καὶ ἔχω καθήκον νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι μοῦ ἐράνην ἔχων ζωηροτάτας καὶ εὐκρινεστάτας θλίψεις ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν ἐναντίων ὑμῶν ἀδικιῶν του.

— Ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει. Ὁμιλεῖτε περὶ τῶν θλίψεών του, δὲν τὸ πιστεύω. Ἡ διαγωγή του ἀπέναντι ἐμοῦ δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ δώσω πίστιν εἰς τὰς διαμαρτυρίας του οἰαδιῆποτε καὶ ἂν ὦσιν αὗται. Τὸν ἔκρινα πρὸ πολλοῦ, καὶ ἂν θέλετε ὅλην τὴν σκέψιν μου, δὲν εἶμαι μακρὰν τῆς ἰδέας ὅτι ἡ εἰς Νίκαιαν παρουσία του ὑποκρύπτει πλάγιον ὑπολογισμόν.

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Ὅτι ποτέ, ὅτιδῆποτε συμβῇ, δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσω.

— Ἐν τούτοις ἐνδιαφέρεσθε πολὺ περὶ τῆς τύχης του καὶ ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς δίκης του καὶ δὲν μοι ἀπεκρύψατε ὅτι ἤγχεσθε νὰ ἐξέλθῃ ἀθῶος.

— Ἀληθῶς. Μεθ' ὅλας ὁμως τὰς πρὸς ἐμὲ ἀδικίας του οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ὑπέθεσα ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξευτελισθῇ καὶ νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ ἐγκλήματος. Ἐπεθύμουν νὰ θριαμβεύσῃ ἡ τιμὴ του εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Δὲν φέρω τὸ ὄνομα του; Λοιπὸν ! εἶμαι εὐτυχὴς ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐξῆλθεν ἀκηλίδωτον ἐκ τῆς σκανδαλώδους ταύτης δίκης.

— Τότε, δὲν ἀγαπᾶτε πλέον τὸν σύζυγόν σας ;

— Ὅχι. Μ' ἔκαμε πολὺ νὰ ὑποφέρω. Ὑπῆρξεν ἄνανδρος... Θὰ ἦμην τὸ κατώτερον τῶν πλασμάτων, ἂν μοι ἦτο δύνατον νὰ τὸν συγχωρήσω. Πρὸ ἐνὸς ἔτους ὅτε ἀνεχώρησεν, ὡς γνωρίζετε, ἐνόμισα ὅτι ἡ καρδία μου εἶχε θανασιμῶς πληγῇ· εἶχον σκεφθῇ ἄνευ ὑμῶν, φίλε μου. Μοὶ παρέσχετε δειγμάτων τοιαύτης ἀγάπης, τοιαύτης ἀφοσιώσεως καὶ τοιαύτης ἀφιλοκερδείας, ὥστε αἱ πληγαί μου μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐπουλώθησαν. Δὲν φοβοῦμαι τώρα πλέον ν' ἀνείξωσιν ἐκ δευτέρου. Ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ μοὶ κατέστη ἀδιάφορος. Ἡ μόνη ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἔχω εἶνε πρῶτον νὰ μὴ ἀκούσω τίποτε περὶ αὐτοῦ καὶ δεύτερον νὰ διατηρήσω τὴν φιλίαν ὑμῶν. Αὐτὴ δὲν μ' ἔκαμε νὰ ζῶ μέχρι σήμερον ; Ἄ ! ἰδοὺ, φίλε μου, θὰ ἦμην εὐτυχής, εὐτυχιστάτη, ἂν ἐνίστε νέφος τι δὲν εἰσέδυσεν εἰς τὸ πνεῦμα μου.

— Νέφος ;

— Ναί, φοβοῦμαι μήπως μ' ἐγκαταλείψετε· σκέπτομαι καὶ ἐκάστην ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ συναντήσητε ἐκείνην, ἥτις ὀφείλει ν' ἀγαπηθῇ παρ' ὑμῶν, ὅτι θὰ τὴν νυμφευθῇτε καὶ τότε θὰ μ' ἐγκαταλείψετε. Ἡ σκέψις αὕτη, πρὸς τί νὰ σὰς τὸ ἀποκρύψω ; μοὶ προσεῖν φόβον.

— Μὴ φοβῆσθε τίποτε, κυρία, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἀνσελὲν διὰ τρεμύσεως φωνῆς· ἐπὶ ζωῆς μου μίαν μόνην γυναῖκα ἠγάπησα· τὴν ἠγάπησα νεάνιδα, τὴν ἠγάπων νυμφευμένην

καὶ τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἔρως αὐτὸς εἶνε ἔρως ἄνευ ἐλπίδος, ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνέδωκα, καὶ ἐλλείψει ἔρωτος, ἡ καρδία ἀφιερῶθη ἐξ ὁλοκληροῦ εἰς τὴν φιλίαν τὴν ὁποίαν ἔχω... πρὸς ὑμᾶς.

— Εἶπατέ ποτε εἰς τὴν γυναῖκα αὐτὴν ὅτι τὴν ἀγαπᾶτε ;

— Ποτέ.

— Ἀλλ' ἐμάντευσεν ἴσως τὸν ἔρωτά σας ;

— Ἀγνοῶ. Τὴν γνωρίζω καλῶς, ὥστε νὰ ἤμαι βέβαιος ὅτι οὐδέποτε ἤθελε θυσιάσει δι' ἐμὲ τὰ καθήκοντα, ἅτινα τὴν δεσμεύουσιν καὶ ἂν ἐγνώριζον ὅτι ἀνταγαπῶμαι, θὰ ὑπέφερον διπλοσῶς, διότι θὰ ὑπέφερον αὕτη ὅτι καὶ ἐγὼ ὑποφέρω. Σὰς παρακαλῶ, κυρία, ἄς ἀφήσωμεν αὐτὰ, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν φιλίαν σας τὴν λήθην ἔρωτος, τὸν ὁποῖον συνείθισα νὰ θεωρῶ ὡς ὄνειρον ἀπραγματοποιήτων.

— Καλὰ, φίλε μου, εἶπεν ἡ κυρία δὲ Βανδὰμ, σέβομαι τὸ μυστικόν σας.

Κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔστη ἐπὶ στιγμὴν σκεπτική. Ὁ Ἀνσελὲν εἶδε δύο δάκρυα ρέοντα κατὰ μῆκος τῶν παρειῶν της.

Τότε οὗτος, ἐπτοημένος, τρέμων, ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατά της, ἔλαβε τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς κομῆσεως καὶ τὴν ἐκάλυψε διὰ φιλημάτων.

— Λοιπὸν, ναί, εἶπε διὰ φωνῆς ἐσβεσμένης σχεδόν, σὰς ἀγαπῶ. Συγχωρήσατέ με ἂν δὲν ἡδυνήθην νὰ κρατήσω ἐπὶ πλέον τὴν ὁμολογίαν ταύτην· συγχωρήσατέ με, σὰς ὁμνῶ ὅτι εἶχον κάμει ὄρκον νὰ σὰς ἀγαπῶ πάντοτε, χωρὶς ποτὲ νὰ σὰς τὸ εἰπῶ. Μέχρι σήμερον, ἔσχον ἀρκούσαν δύναμιν ὅπως ἀντιστῶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου. Ἐνόμιζον ὅτι ἦμην ἱκανὸς νὰ ὑποφέρω ὅλας τὰς βασάνους μάλλον ἢ νὰ προδώσω τὸ μυστικόν μου. Θὰ ἀπέθνησκον βεβαίως, χωρὶς νὰ τὸ ἐκφέρω. Ἀλλὰ τὴν ψυχικὴν οὐδύνην, τὴν ὁποίαν δὲν προέβλεψα, ὑπέφερα πρὸ μιᾶς στιγμῆς, ὅταν σὰς εἶδον κλαίουσάν. Ἀπασα ἡ ἐνεργητικότης μου τότε ἐσβέσθη, ὅλον μου τὸ θάρρος μ' ἐγκατέλειψε καὶ δὲν ἡδυνήθην νὰ καταστῶ κύριος ἑαυτοῦ· μὲ ἐν δάκρυον μ' ἐνίκησατε. Συγχωρήσατέ με.

— Δὲν ἔχω νὰ σὰς συγχωρήσω διόλου, φίλε μου, ἀπήντησεν ἡ κυρία δὲ Βανδὰμ διὰ φωνῆς σοβαρᾶς. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι δὲν σὰς ἐμάντευσα πρὸ πολλοῦ ; Δὲν εἶνε καλλίτερον νὰ ὁμολογῇ τις τὸν ἔρωτά του ἢ νὰ τὸν ἀποδείκνῃ ; Μὴ λυπήσθε διὰ τοὺς λόγους σας. Μὲ ἀγαπᾶτε, τὸ ἐγνώριζον· σὰς ἀγαπῶ, μάθετέ το. Δὲν διστάζω νὰ σὰς τὸ εἰπῶ· ἔχω ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τιμιότητά σας καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν εἴσθε ἐξ ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην...

— ὦ ! ἔχετε δίκαιον νὰ μὴ ἀμφιβάλλετε περὶ ἐμοῦ. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι μεθ' ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτός μου οὐδέποτε θὰ λησμονήσω τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον σὰς ὀφείλω.

— Εὐχαριστῶ ! Ὁρκίσθην πίστιν εἰς ἕνα ἄνθρωπον· θὰ κρατήσω τὸν ὄρκον μου. Ἐνόσω ζῇ, εἰς οὐδένα θ' ἀνήκω, μολοντί ἡ διαγωγή του μοὶ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσω τὴν καρδίαν μου. Ἡ καρδία αὕτη σὰς ἀνήκει ὁλοκληρῶς. Ἀγνοῶ τί μοὶ ἐπιφυλάττει τὸ μέλλον, καὶ δὲν θέλω νὰ προσῶ εἰς ματαιάς ὑποθέσεις· ἀλλ' ἂν ποτὲ καταστῶ ἐλευθέρη, σὰς ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ἀνήκω ἢ μόνον εἰς ὑμᾶς. Τώρα, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ κυρίου δὲ Βανδὰμ καὶ ἐξακολουθήσατε νὰ μὲ ἀγαπᾶτε, ἀγαπητὲ Μάξιμε, χωρὶς νὰ μοὶ τὸ λέγητε, διότι καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔχω ἀνάγκην νὰ ἤμαι ἰσχυρὰ ἐναντίον ἑαυτῆς.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπεν ἀπλῶς ὁ κ. Ἀνσελὲν.

Ἡ κόρησα δὲ Βανδὰμ ἠγέρθη.

— Τὸν βραχίονά σας, ἀγαπητὲ ἰατρέ, εἶπε. Θέλετε νὰ μὲ συνοδεύσητε μέχρι τῆς θαλάσσης ;

— Εὐχαριστῶς.

Ἐξῆλθον.

ΚΓ'.

Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ὁ κόμης δὲ Βανδὰμ ὑπέκρινεν εἰς σκυθρωπὸν παροξυσμὸν, ἐπανέλαμβανεν τὴν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ἄγρουσαν.

— Εἶμαι ἄθλιος καὶ ἀνόητος, ἐσχέπετο, καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παραπονοῦμαι ὅ,τι δῆποτε μοι συμβῇ. Περιεφρόνησα τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς, ἥτις φέρει τὸ ὄνομα μου διὰ νὰ ἐπαιτήσω τὸν ἔρωτα διεφθαρμένης, ἥτις εἰς τὰ χρήματά μου μόνον ἀπέβλεπεν. Εἶχον ἓνα ἀληθῆ καὶ εἰλικρινῆ φίλον ἀπὸ τὸν ὅποιον ἀπεχωρίσθην, ὅπως συνεταίρισθῶ μὲ ἀγύρτας. Ἡδυνάμην νὰ ἦμαι εὐτυχὴς δὲν ἠθέλησα νὰ ἐκτιμήσω τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὅποιαν μοι ἦτο εὐκολον ν' ἀπολαύσω, τὸσον τὸ χειρότερον δι' ἐμέ. Τί νὰ κάμω τώρα; Δὲν δύναμαι νὰ ἐπανίδω τὸν Ἀνσελέν... Ὁχι, ἀρκεῖ ὅτι ἀπαξ ἠρυθρίασα ἐνώπιόν του... Ὡς πρὸς ἐκεῖνον... θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἀποδιώξῃ... Νὰ ἐργασθῶ; ἀλλ' εἰς τί; Μήπως εἶμαι ἱκανὸς διὰ τίποτε; Νὰ ζῶ πάλιν ἐκ τῶν λειψάνων τῆς περιουσίας μου, τοῦτέστι νὰ παραδεχθῶ τὴν δυστυχίαν; Δὲν ἔχω τὸ θάρρος αὐτό. Τότε! ἄφ' οὗ δὲν ἔχω οὔτε δύναμιν οὔτε θάρρος καὶ δὲν εἶμαι ἱκανὸς ἢ μόνον διὰ ν' ἀποθάνω, θ' ἀποθάνω.

Ἔστη πρὸς στιγμὴν πρὸ τῆς ιδέας ταύτης· ἀλλὰ συγχρόνως ἀστραπὴ ὀργῆς διήλθεν αἴφνης τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ναί· θ' ἀποθάνω, εἶπεν, ἀλλ' οὐχὶ πρὶν ἐκδικηθῶ τὸ πλάσμα, τὸ ὅποιον μὲ κατέστρεψεν. Ὁ ἐραστὴς τῆς Φλορβάλ εἶνε ἐδῶ, τὸ γνωρίζω, θὰ ὑπάγω νὰ τὸν εὔρω. Τώρα, ὅτε ἐπανέκτησα τὴν τιμὴν μου, δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ μονομαχήσῃ μαζὺ μου. Θέλω νὰ τὸν φονεύσω! Ἀκολουθῶς... θὰ ἴδωμεν.

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην λαθὼν ὁ κόμης, ἐξῆλθεν ἀποτόμως τοῦ ξενοδοχείου.

Μετέβη κατ' εὐθείαν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ κυρίου Γάστωνα Δερός, τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου εἶχε λάβει ἐν Παρισίαις.

Ὁ μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος Ρισὸν δὲν ἦτο εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ τοῦ ἄφησεν ὀλίγας λέξεις, ὅπως τὸν πληροφορήσῃ περὶ τῆς ἐλευσεώς του.

Ἀκολουθῶς μετέβη ἵνα εὔρῃ παλαιὸν του τινὰ φίλον, ὅστις ἦτο φρούραρχος ἐν Νίκαιᾳ, ὅπως τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς, συνάμα δὲ τὸν βοηθήσῃ νὰ εὔρῃ καὶ ἕτερον.

Κ.θ' ὃν χρόνον ὁ κύριος δὲ Βανδὰμ ἔκαμνε τὰ διαβήματα ταῦτα, ὁ Γάστων Δερός εὐρίσκατο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Ρισὸν. Ἀπὸ τινων ἡμερῶν διήρχετο τὸ πλεῖστον τοῦ καιροῦ του ἐν συναναστροφῇ μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑμμελίνας καὶ τοῦ κυρίου πραγματογνώμονος.

Ὁ γάμος τῶν δύο νεαρῶν προσώπων ἐμελλε νὰ γείνῃ ἐν τὸς ὀλίγοις· ὁ Πέτρος Δερός ὑπεχώρησεν εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς παρακλήσεις τοῦ υἱοῦ του καὶ τῷ ἐπεμψε τέλος ἐγγράφως τὴν ἄδειάν του. Ἐκτοτε ὁ νέος καλλιτέχνης σπανίως εὐρίσκατο ἐν τῷ οἰκήματί του.

Πλειστάκις ἡ Ἑσθήρ Φλορβάλ παρουσιάσθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ ἀλλ' εἶπε διότι δὲν εὐρίσκατο ἐκεῖ, εἶπε διότι δὲν ἤθελε νὰ τὴν δεχθῇ, δὲν τὸν ἐπανεῖδεν ἀφ' ἧς ἡμέρας συνηγήθησαν εἰς τὸ μέγαρον τῆς κομῆσεως δὲ Συλόφ.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἀναχωρήσεώς της διὰ Φλωρεντίαν ἡ ὀρχηστρική ἡθοποιὸς μετέβη ὅπως ἀποχαιρετήσῃ τὴν φίλην τῆς Βαλερίαν δὲ Συλόφ.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου, ἡ κυρία Φλορβάλ εἶπε τῇ κομῆσῃ:

— Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπανίδω τὸν κύριον Δερός. Ἐπεθύμουν νὰ τοῦ σφίξω τὴν χεῖρα, πρὶν ἐγκαταλείψω τὴν Νίκαιαν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην οὐδαμῶς νὰ τὸν εὔρω καὶ ἕνεκα τούτου σὲ παρακαλῶ νὰ τῷ διαβιβάσῃς τὰς πολλὰς μου προσ-

ρήσεις μετὰ τῶν θερμωτέρων μου εὐχῶν διὰ τὸν προσεχῆ γάμον του.

— Δὲν θέλω λείψει, ἀπεκρίθη ἡ Βαλερία.

— Γινώσκεις τὸ ὄνομα τῆς νεάνιδος, τὴν ὅποιαν νυμφεύεται;

— Ναί· κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθην νὰ σοὶ τὸ ἀποκρυψῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ ταχέως ἢ ἀργὰ θὰ τὸ μάθῃς, ἄς σοὶ τὸ εἶπω σήμερον. Λοιπόν, ὁ υἱὸς μου Γάστων Δερός μέλλει νὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα σου Ἑμμελίαν Ρισόν.

— Τὴν θυγατέρα μου; ἀνέκραξεν ἡ Ἑσθήρ. Καὶ πῶς γνωρίζεις...

— Λησμονεῖς τὴν εἰκὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀνεμίχθης... Ἀπὸ τῆς ἀφιξέως σου εἰς Νίκαιαν μοὺ εἶπες ἀρκετὰ ὅπως μοὶ καταστή εὐκολον νὰ μαντεύσω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μάτην θὰ ἐξήσεις νὰ μοὶ ἀποκρύψῃς τώρα.

— Ἀλλ' ὁ γάμος αὐτὸς εἶνε ἀδύνατος! ἐφώνησεν ἡ ἡθοποιὸς ἐγειρομένη ἀποτόμως.

— Ἀδύνατος; Διατί; ἠρώτησεν ἡ κόμηςσα.

— Διατί...

Διακόπη.

Καταπεσοῦσα δὲ ἐπὶ τῆς εἵρας της εἶπε διὰ φωνῆς ὑποκόφου:

— Διότι ὁ υἱὸς σου ὑπῆρξεν ἐραστὴς μου.

— Δυστυχῆς! Τὸ ὁμολογεῖς ἐπὶ τέλους...

— Θὰ ἐμποδίσω τὸν γάμον αὐτόν, ἐπανέλαβεν ἡ Ἑσθήρ Φλορβάλ. Θὰ ὑπάγω νὰ εὔρω τὸν Γάστων καὶ θὰ τοῦ τ' ἀποκαλύψω ὅλα...

— Τί θὰ τοῦ εἶπῃς; Νομίζεις ὅτι δὲν γνωρίζει ὅτι ἦσο σύζυγος τοῦ κυρίου Ρισόν καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι ἡ Ἑμμελίνα εἶνε θυγάτηρ σου; Δὲν σοὶ εἶπε τίποτε, βλέπω, ἀλλὰ ἡδύνατο; Ἰδῶμεν, σκέφθηται... Ὁ Γάστων λατρεῖ τὴν Ἑμμελίαν καὶ ἡ Ἑμμελίνα τὸν ἀγαπᾷ. Τὸν ἀγαπᾷ μέχρι θανάτου, ἀκούεις; Ἐὰν ὁ Γάστων τὴν ἄφινε, θὰ ἀπέθνησκεν. Σὺ τώρα πρέπει νὰ λάβῃς μίαν ὀριστικὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξαφανίσθῃς καὶ οὐδέποτε νὰ ριφθῇς πλέον ἐνώπιον τοῦ Γάστωνα. Ἐὰν ὁ ἀποχωρισμὸς οὗτος σοὶ εἶνε θλιβερός, εἶνε ὅμως ἀναγκαῖος εἶνε συνέπεια τῆς ζωῆς σου· ἐγκατέλειψας τὴν κόρην σου, πρέπει νὰ ἐξιλεώσῃς τὴν ἐγκατάλειψιν ταύτην. Φεῦ! δὲν κατεδικάσθην καὶ ἐγὼ εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν; Νομίζεις ὅτι εἶμαι εὐτυχιστέρα σοὶ; Ἐὰν ἐγίνωσκας πόσον πάσχω, ὅταν εὐρίσκαμαι ἐνώπιον τοῦ υἱοῦ μου! Ποσάκις ἐφθασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ πῶ εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ νὰ τὸν ἀποκαλέσω υἱόν μου! Ἐσιώπησα ὅμως, διότι ἐκ τῆς σιωπῆς μου ἐξακρῶνται ἡ εὐτυχία του καὶ τὸ μέλλον του!.. Ὅταν νυμφευθῇ, θ' ἀπομακρυνθῇ καὶ δὲν θὰ τὸν ἐπανίδω ποτὲ ἴσως!.. Ἰδοὺ ἡ ἐξιλέωσις. Ὑπῆρξεν ἐραστὴς σου, μοὶ λέγεις... Ἀ! τὸ ὑποπτεύωμην, καὶ δὲν ἠξέυρεις εἰς πόσας ὁδύνας ἡ ὑπόνοια αὕτη μ' ἐνέβαλλεν. Τὸ πεπρωμένον μὰς ἐπληξεν ἀμοιόεως... μὰς πλήττει εἰσέτι, ἀφ' οὗ μετὰ τὴν ὁμολογίαν, τὴν ὅποιαν πρὸ μικροῦ μοὶ ἔκαμες, ἀποχωρίζομεθα διὰ παντός... Πίστευσέ με, φύγε τὸ ταχύτερον, φοβοῦμαι δυστύχημα δι' αὐτόν καὶ δι' αὐτήν... τὴν κόρην σου, καί, δυστύχημα... Τί θέλεις; Ὑπάρχουσι προαισθήματα τὰ ὁποῖα δὲν δύναται τις νὰ ἀποκρούσῃ...

— Δηλαδή μὲ ἀποδιώκεις;

— Δὲν σὲ ἀποδιώκω, ἀλλὰ σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ παρουσία σου μὲ κάμνει νὰ φοβοῦμαι κίνδυνόν τινα... Ἀπαξ ἐτι, φοβοῦμαι... Σ' ἐξορκίζω, φύγε ἄνευ ἀναβολῆς· σοὶ τὸ ζητῶ ἐν ὀνόματι τῆς εὐτυχίας τοῦ υἱοῦ μου, ἐν ὀνόματι τῆς ζωῆς τῆς θυγατρὸς σου!..

— Σ' ἐνόησα ἀπῆντησεν ἡ Ἑσθήρ. Ἀναχωρῶ. Χαῖρε. Ἡ κόμηςσα τὴν ἀφῆκε νὰ ἐξέλθῃ, χωρὶς οὔτε λέξιν νὰ προσθήσῃ.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Π. Κ. ΣΑΛΤΑΜΠΑΣΗΣ